

A MINAP NEW YORKBAN JÁRTAM...

A minap New Yorkban jártam, s egy barátommal taxiba ültünk. Amikor kiszálltunk, barátom így búcsúzott a sofőrtől:

- Köszönjük a fuvart, igazán remekül vezetett.

A taxis megrökönyödött.

- Maga valami nagyokos?
- Szó sincs róla, kedves uram, nem szándékoztam élcélődni a rovására. Tényleg csodálatra méltó, hogy ebben az őrült forgalomban is képes megőrizni a nyugalmát.
- Ühüm – dörmögte a férfi és elhajtott.
- Mi volt ez az egész? – kérdeztem.
- Próbálok visszacsempészni New Yorkba a szeretetet – magyarázta a barátom. – Szerintem csak ez mentheti meg ezt a várost.
- Hogy menthetné meg egyetlen ember New Yorkot?
- Nem egyetlen ember. Azt hiszem, most szereztem ennek a sofőrnek egy jó napot. Mondjuk, hogy ma összejön még húsz fuvarja. Mind a húsz utasával kedvesen bánik, mert valaki kedvesen viselkedett vele. Az utasai viszonzásul több kedvességet mutatnak a beosztottaik, a bolti eladók, pincérek vagy épp a saját családjuk iránt. Végül a jóindulat szertesugárzik legalább ezer emberre. Ugye, nem rossz?
- De ez azon múlik, hogy a sofőr vevő-e a kedvességre.
- Nem csak azon – ellenkezett a barátom. – Tudom, hogy a módszerem nem csalhatatlan, de ma még talán tíz emberrel is akad dolgom. Ha a tízből csak hármat boldoggá teszek, akkor végeredményben további háromezer magatartását befolyásolom.
- Jól hangzik, de nem biztos, hogy a gyakorlatban is működik.
- Ha nem, akkor sincs semmi vész. Nem tellett időmbe, hogy megdicsérjem a sofőr teljesítményét. Nem kapott érte se több, se kevesebb borraivalót. Mit számít, ha süket fülekre találtam? Holnap majd egy másik taxist próbálok meg jobb kedvre deríteni.
- Neked agyadra ment a jólét.
- Úgy látszik, te viszont teljesen érzéketlenné váltál. Különben végeztem egy kis felmérést, és arra a megállapításra jutottam, hogy a postahivatalokban dolgozóknak alapvetően egy dolog hiányzik, persze, a pénzen kívül, és pedig az, hogy senki nem szól egy jó szót a munkájukra.

- De hiszen nem is dolgoznak jól!
- Azért nem, mert úgy érzik, senkit nem érdekel, hogy jól dolgoznak-e, vagy sem. Miért nincs hozzájuk senkinek egy kedves szava?

Közben egy építkezés mellett haladtunk el. Az öttagú brigád épp az ebédjét fogyasztotta.

- Gyönyörű házat építenek - állt meg a barátom. - Biztosan bonyolult és veszélyes feladat.

A munkások gyanakodva méregették.

- Mikor készül el?
- Júniusban - vetette oda foghegyről az egyik építő.
- Nem mondom, ez aztán tempó! Büszkék lehetnek a munkájukra.

Tovább sétáltunk.

- Hát tudod, a „La Mancha lovagja” óta nem láttam hozzád hasonló figurát.
- Ha ezek az emberek megemésztették a szavaimat, jobban érzik majd magukat. Valamiképp azután a város is hasznát látja jó közérzetüknek.
- Egymagad akkor se teheted jobbá New Yorkot! - tiltakoztam. - Egy ember az csak egy ember.
- Az a legfontosabb, hogy soha ne veszítsük el a bátorságunkat. Tudom, nagy fába vágtam a fejszém, de azt akarom, hogy ennek a városnak a lakói újra kedvesebbé váljanak, s ehhez előbb-utóbb talállok segítőtársakat is.
- Most meg mit vigyorogtál arra a jellegtelen külsejű nőre?
- Nézd, lehet, hogy tanárnő az illető, és akkor az osztályának ma fantasztikus napja lesz.

